

Antal Attila

Gárdonyi jegyzete utolsó fényképéhez

Déli verőn, árnyékom fölött
állok, váz, magányba öltözött.
Mögöttem fénypázmákra révedt
lombok, asszonyhiányos évek.

Voltam időutazó, voltam
félénk s hős az ó- s középkorban.
Boldog boldogtalanságaim
összenyitották századaim.

Így értem meg e fénykép-jelent.
Őrzöm a puszták ízét, a szent
királynő álmát, a kardélen
forgott időt, a fényt a véren,

s a hó- s szegénység-betemette
falvak mezítlábasait se
feledhetem el, bárha késztet
feledni nyűg, baj, hars közélet.

Álmodozónak józan voltam.
Földjáró: csillagért nyújtóztam.
Dél fényhaván, árnyékom fölött
állok, tanú, harangszó-ütött.

Az én falum szerzője

Kényes szalonban
tűkön ül feszeng
keríti keserű
füsttel magát körül

a fecsej helyébe
harangszót képzelt
mely a belső mezők
bársonyán szétterül

de parfüm-hullámok
bontják pipafüstjét
selypesség önti el
nyugalma tájait

s míg ki-kitekintget
arca mögül az a
kérdés markolássza
hogyan mit is keres itt...

s szólítja egy messzi
ős-egyszerű ének
és hívják az énjét
megelőző ének